

2018-11-03 Lotta Reisch Jensen

Shabbat Shalom,

Vilken ära och glädje att få vara här med er i vår fina Synagoga som snart fyller 150 år.
Jag heter Lotta Reisch Jensen och är vice ordförande i vår fina och unika enhetsförsamling.

Shabbat shalom to you non-Swedish speaking guests,
Welcome to are lovely Synagogue, next year it will celebrate its 150 years anniversary.

I will make short summary of this week's parasha in English then go over to speak Swedish.

Today's text is about how the patriarch Abraham searched and found a last resting place to his beloved wife, Sarah.

Sarah was an extra ordinary human being.

Sarah's and Rebecca's deep humanity to welcome the stranger with open arms and help others in need.

It's a light in our sorrow today.

We feel that the anti-Semitic attack in Pittsburg last Saturday was directed to the core of what Judaism represents:
equal value, respect, dignity and tolerance.

We mourn with the victims and we hope the injured will soon recover.

Together we will work to improve and repair the world
Tikkun Olam

Dagens text handlar om hur patriarken Abraham sökte en plats för sista vilan åt sin älskade hustru Sara och hur han sedan tog upp arbetet med att ordna upp det för sin familj och gå vidare i sin sorg.

Sorg är också det vi känner efter den antisemitiska attacken i Pittsburgh förra lördagen. Den var direkt riktad mot vad judendomen representerar: lika värde, respekt, värdighet och tolerans.

Vi har sett den här utvecklingen med terrordåd i olika delar av Europa och i Israel alltför många gånger. Filmen rullar om och om igen. Vi sörjer med offrens anhöriga och vi hoppas att de skadade snart skall tillfriskna.

Men nu måste vi gemensamt gå längre. Minns att de goda krafterna är i majoritet. Det öppna demokratiska samhället stödjer oss judar i vår sorg.

Men de behöver också vårt stöd. Så också i Sverige. Låt oss alla, var och en försöka bidra till att öka kunskapen och förståelsen för vår judiska tradition o tillhörighet både bland våra egna och ute i majoritetssamhället. Låt oss öppna våra hem och vår synagoga för humanitet.

Strax efter Rosh Hashanah blev jag inbjuden att tala inför för tre klasser i årskurs 8 om hur det var att vara svensk judinna. Det var i vår yngsta dotters skola.

Jag ville visa att vara jude är så mycket mer än en religion. Det är ett förhållningssätt mot varandra, mot sig själv och mot naturen – men också mot Gud som vi egentligen talar ganska lite om i det vardagliga rummet.

Att vara jude är här och nu. Det är en del av livet som vi lever. Ofta handlar det bara om hur vi förhåller oss till varandra, där vi har att hantera hur vårt liv kan vara en välsignelse för både oss själva och för våra medmänniskor i ett ständigt samspel.

Men meningen med ett judiskt liv är att använda den kapacitet och den förmåga vi är födda med för att bli den bästa person vi kan bli – inte bara för vår egen skull utan även för hela mänsklighetens skull.

Veckans Torah-avsnitt berättar om hur Abraham söker en plats för sista vilan åt sin älskade hustru Sara. År med vedermödor har svetsat dom samman.

Texten berör mig på ett djupare plan. Den sammanfattar livets cirkel ur ett filosofiskt förhållningssätt, samtidigt som den är oerhört praktiskt inriktat med handlingar av goda gärningar.

Jag funderar på hur dom klarade sitt förhållande?

Var det genom tillit och förtroende och genuin kärlek till varandra? Hade de en gemensam vision för hur familjen och den större gruppen medmänniskor skulle bemötas och påverkas av deras gemensamma val?

Abraham begraver sin första hustru,

Nu måste han ta ansvar för att deras gemensamma son Isaac finner en fru.

Abrahams ambition är föra vidare Saras vänlighet, medkänsla och generositet till hela gensamskapen.

Abraham skickar iväg sin tjänare för att finna en fru. Ett av sökkriterierna var just generositet.

Abrahams tjänare kommer till brunnen som en främling, blir mottagen med öppenhet, vänlighet och medkänsla. Tjänaren blir hembjuden till Rebeccas familj, där han berättar om sitt uppdrag.

Nästkommande dag, följer Rebecca med tjänaren till Abrahams hus och gifter sig med Isaac.

I de närmast kommande delarna av Veckans Parasha Chayei Sarah,

berättas om hur Abraham gifter sig med sin före detta tjänare Keturah /Hagar.

Deras familjer knyter åter an till varandra.

Sista stycket beskriver hur Ishmael går vidare i sin roll som familjefar.

Det finns så många intressanta historier i veckans Torah-text som vi idag kan hämta inspiration och förhoppningar ifrån.

Jag har lärt

mig så mycket, bland annat att Sarahs födelsenamn var Sarai, prinsessa

Namnet Sara fick hon av Gud som en belöning för hennes goda gärningar, inte bara för sitt eget folk utan för alla världens folk.

Sarah, dåtidens prinsessa och ledare hade de finaste egenskaperna - Medkänsla, vänlighet och generositet.

Nutidens modiga kloka prinsessor och prinsar är våra fina barn.

Hemma hos är det våra döttrar som ger vår familj

ett panorama hur man tar emot livet.

Vår gemensamma familj i Tree of Life Synagogan i Pittsburgh förkroppsligar Rebeccas och Sarahs djupa medmänsklighet, att ta emot främlingen med öppen famn och hjälpa andra i nöd.

Familjära lojaliteter och rädsla för den obekante ska inte störa våra uppgifter gentemot varandra – de människor vi är, skapade till Guds avbild. Våra bönehus och vårt spektrum av traditioner är vår förebild för ett djupt humanistiskt mänskligt förhållningssätt. För en öppenhet både inom vår församling och gentemot det samhälle som vi lever i.

Shabbat shalom